

**ZBRANE PESMI SODELUJOČIH NA
BRALNEM MARATONU, 19. 9. 2016,
TEMA – PARKIRAJ (RAJE) DOBRE IDEJE**

Zbrala: Urša Žiger

Maribor, september 2016

Kazalo

PARKIRAJ (RAJE) DOBRE IDEJE	2
PARKIRAJ RAJE DOBRO IDEJO	3
PARKIRATI DOBRE IDEJE ZA LEPŠE DNI	4
MALE IDEJE IN VEČJI KORAKI	5
PAZITE, KO VOZITE	6
SLEP	8
PROMET SPREMINJA SVET	10
NAŠA MESTA	11
PARKIRAJ (RAJE) DOBRE IDEJE	12
IDEJA	13
SPREMEMBE	14
SPREMENIMO SISTEM	15
ZDRAVA MOBILNOST	16
KO ROŽA ZACVETI	17
SANJE O MODREM NEBU	18
PARKIRAJ RAJE DOBRE IDEJE	19
SPOŠTUJ DRUGAČNOST	20
MOJ SVET V PRIHODNOSTI	21
REŠITEV ZA KOZLIČKA	22
ŽIVEL BI	24
AVTO NA DOBRO VOLJO	25
ŠE BOLJŠA SO KOLESNA NA ČLOVEŠKI POGON	26
DOMIŠLIJA	27
NAPITEK VESELJA	28
MAMA	29
BOLJŠA PRIHODNOST	30
NAŠ SVET	31
NAŠA ZEMLJA	32
ZASVOJENA	33
EKO PESEM	34
NARAVA	35
ZEMLJA – NAŠ PLANET	36
MOJ DAN	37
IZLET	38
KAJ VIDIŠ	39
PRIJATELJ	39

PARKIRAJ (RAJE) DOBRE IDEJE

Na tem svetu so ideje slabe
in dobre.

Prve so komaj vredne omembe,
druge pa zabavne in željne spremembe.

Vsak ima slabe in dobre ideje,
nastanejo z razmišljanjem, tu pa ni meje.

Dobrih idej vam zdaj nekaj povem,
ker to pri meni res ni problem:
poglej levo in desno, preden čez cesto greš,
pomembne stvari ponavljaj, četudi jih veš.

Pozdravljaj ljudi,
nikoli naj se ti ne mudi.

Ko se pogovarjaš s kom, mu glej v oči,
če misliš z možgani, se marsikaj ugotovi.

Bodi novih rim željan,
dobrih idej ne meči stran.

Bodi vesel vsak dan
ali vsaj malce razigran.

Če ti te ideje zvenijo kot navodila,
so to moji predlogi za vsakodnevna pravila.
Sedaj pa še ideja, zaradi katere sem to pesem napisala,
no, jo bom kar prebrala:

»Prosim vse, ki imate avtomobile,
da jih ne uporabljate, ker spuščajo strupene pline,
vozite raje kolo, je bolj zdravo,
poleg tega boste naredili nekaj koristnega za naravo.

Da bo bolje,
predvsem za okolje,
PARKIRAJ (RAJE) DOBRE IDEJE.«

Doroteja Drevenšek, 6. razred
OŠ Angela Besednjaka Maribor

PARKIRAJ RAJE DOBRO IDEJO

Hodim po umazanih cestah,
v zraku lebdi in se vrtil neznosen prah.
Tam avtomobil zadane pešca,
vidim kako ga oblije nenadna vročica,
spet drugje nastane prometni zastoj,
polovica policistov pa bi že mogla v pokoj.
Dim duši ljudi kakor serijski morilec,
je zmede najhujši storilec,
nihče ne ve kod in kam,
čeprav vsak si želi kam drugam.

Zdaj prebudim se v drug prelep svet,
spreleti me čudovit drget,
obdaja me vonj po španskem bezgu,
zdi se, da je vse v mojem dosegu.
Kolesar je tu, pešec tam,
a avtomobil niti en sam.
Vse je čisto,
vse je urejeno prav bistro.
Vse se lepo kontrolirano premika,
vsak pozna veliko vrednost koraka.

In to je popolna mobilnost,
morala bi biti naša sedanjost,
a morda bo lahko le daljna prihodnost.

Svetujem ti –
parkiraj raje dobro idejo!
Pusti avtomobil doma,
raje širi dobro motivacijo.

Amadeja Rek, 8. razred
OŠ Angela Besednjaka Maribor

PARKIRATI DOBRE IDEJE ZA LEPŠE DNI

Kdo ponudil bi ideje,
ki odpirajo obzorja alternative,
ki premikajo razuma meje
iz povsem nove perspektive?

Kdo odprl vrata bi spoznanju,
da v mislih naših dozori,
da ob pravem času se pokaže v znanju,
kot utrinek, ki na nebu zažari?

Nekdo, ki upal bi stopiti iz povprečja,
parkirati dobre ideje za lepše dni,
jih širiti v spoznanja večja,
saj dober sad še boljšega rodi.

Vesna Muzek, 9. razred
OŠ Franca Rozmana-Staneta Maribor

MALE IDEJE IN VEČJI KORAKI

Za dobro pesem rabiš dobro idejo
in toplo odejo ob zimskem večeru
ali ležalnik pod soncem v poletnem nemiru.

Lahko je to skodelica vroče kave
ali kozarec ledenega čaja z limono.
Obleka z vzorcem narave
ali japonski kimono.

To so male ideje,
ki so dobre zame ali morda še koga iz te množice tukaj zbrane.
Na svetu pa bo še vedno veliko napak,
zato naredimo še kak večji korak!

Tudi, če se ti kam mudi predlagam peš
ali s kolesom po malo večjih zavojih,
kot da zmeraj ko kam greš,
preživiš kot Američani 8 milijard ur letno v zastojih.

Evropejci so v 54% potrdili,
da so glavna mobilnost avtomobili.
Morda je ta način res najlažji,
je pa tudi najdražji.

Ne le, da nas veliko stane,
tudi našemu planetu povzroča rane.
Če želimo na bolj čistem zraku živeti
uporabimo mestni potniški promet.

Vsak izmed nas lahko sodeluje,
pri tem nas bralni maraton združuje.
Še tako majhna sprememba v življenju šteje,
zato "parkirajmo (raje) dobre ideje!"

Nataša in Maruša Sernc,
OŠ Franceta Prešerna Maribor

PAZITE, KO VOZITE

Mogoče zadnji
pogled,
objem,
skupna zabava.

Preveč za prvič
brez znanja vožnje,
z nasmehom, veseljem,
s poplačanim drenjem.

Pet jih je bilo.
Eden je ostal.
Mogoče pa je le priznal.
Da napaka storjena, ponovljiva nobena.

Brez pasnega objema
samo za tisti hip.
Mogoče,
če enkrat bi lahko ponovila,
bi se zapásala in
staršem povedála,
da za ovinkom nevarnost preži,
izognejo naj se ji.

Ko se to zgodi,
pa kolesar še mimo prihiti in
pod kolesa avta prileti.
Avto se ne ustavi in
kolesar
obleži.
Luči prihitijo in ugotovijo,
da zadnjič na kolo se je podal in
glasbo na slušalkah si dal.

In...
Da ne bo pomote,
tudi jaz kdaj napake naredim,
človeške,
nevarne,
ki se jih lotim.

Zdaj hodim čez rdečo luč prehoda,
nikogar ni
in pišem opozorilo ti.
Paz ...

Verjetno veste,
kaj je bilo in sprašujete se,
kdo piše zdaj to.

Mogoče sem smrt,
mama,
gospod.
Samo pesem rad bi dokončal in
vam s tem zadnje besede predal:
'Pazíte,
ko vozíte!'

Ajša Mara Kacjan, 8. razred
OŠ Angela Besednjaka Maribor

SLEP

Odprem oči,
a spremembe ni.

Ničesar ne vidim,
ničesar ne začutim,
a tema me obdaja,
to zaslutim.

Potipam svoje veke,
nič se ne spremeni,
in iz oči mi pritečejo solz reke.

Ozrem se po sobi,
tema me obdaja,
tišina je oglušujoča,
nobenega zvoka ne oddaja.

Odgrnem zavese
in zamislim si dan tog,
ker ko vdihnem,
v pljuča potuje mi smog.

Počasi, previdno se do stopnišča odpravim,
močno se koncentriram,
da varno pot v šolo opravim.

A na poti nekaj zagledam,
torej nisem slep
iz najvišjega oblaka
pramen svetlobe prihaja
debeline za mišji rep.

Stečem k najbližji stolpnici
ne zmenim se za padce,
vsakič se poberem,
po stopnicah se zaženem,
najkrajšo pot do vrha uberem.

Ko pritečem na vrh,
svetloba me zaslepi,
saj se nad oblaki naseli.

Tam vrvež vsega mesta je zbran,
da tegoba in tišina
spodaj lažje pokvari ti dan.

Takrat se zbudim,
»hju« le sanje so bile,
a pazi resnične postale bodo vse.

Maja Plateis, 8. razred
OŠ Angela Besednjaka Maribor

PROMET SPREMINJA SVET

Promet spreminja ta naš svet,
od plinov izpušnih si včasih zadet.
Diha na škrge naš modri planet,
kisika zmanjkuje, v obraz si bolj bled.
Spomnim se 20. stoletja,
kjer so mrzle zime in topla poletja,
kajti kdo bi si mislil,
da bo promet tako spremenil naš svet.

Kje je rešitev? Stisnimo naše glave, sicer več kmalu, ne bo naše lepe narave...

Na trgih, v mestih, bi več dreves posadili,
avtomobilom in drugim izpuhom
pa vstop omejili.
Kajti sedaj le z avti drvimo,
namesto da se v naravi veselimo.

Avtomobilom poiščimo nov naravni vir,
ki bi ekologom prinesel notranji mir.
Tako bi se lahko namesto z avtomobili
vozili z ekološkimi vozili.

Saj vemo, elektro avto že obstaja,
a cena je tista, ki nagaja.
V EKO skrbi pa nas ne more biti samo 5,
pridružiti se mora ves svet.

Katarina Nedoh in Lara Stegnar,
OŠ borcev za severno mejo Maribor

NAŠA MESTA

Kakšna naj bi bila mesta srečna?
Neonesnažena in večna.

Veš nekoč je bila samo narava lepa in zdrava.
In nato so prišli ljudje, ki so mesta zgradili, avte izumili in jih čisto spremenili.

Ideje o popolnim mestih so različne?
Ja, nekateri si želijo hiške mične.
Drugi pa stolpnice do neba in lučke okoli sveta.

A ni tudi svetloba tista, ki veliko škode naredi?
Sem slišala, da osvetljava objektivov nočno nebo kazi.
Lepe in romantične so mestne svetilke, nepogrešljivi reflektorj,
še parkirišča so osvetljena zavoljo varnosti.

A kdo bo čuval naravo, žuželke in ptiče, ki jim v mestih živeti več ni.
Ne le izpušni plini, tudi umetna svetloba jih duši.

Kako naj torej rešimo naša mesta?
Parkirišča iz mest preselimo, s tem za hrup poskrbimo.
Čim več dreves nasadimo, da ptice nazaj privabimo.

Zoja Pleteršek in Taša Horvat,
OŠ borcev za severno mejo Maribor

PARKIRAJ (RAJE) DOBRE IDEJE

Ideja je misel,
ki nekaj ponuja.
Lahko je le moja,
ali pa tuja.

Kadar je slaba,
ji hitro zbežimo.
Če pa je dobra,
jo zadržimo.

Dobre ideje naredijo tak svet,
da je v njem vredno živeti.

Odločila sem se,
da pred vhod naše hiše,
obesim napis na katerem naj piše:
"ŽIVLJENJE JE KOT GOZD, KI IMA GOSTE VEJE,
ZATO PRED NAŠO HIŠO PARKIRAJ RAJE DOBRE IDEJE!"

Lia Belšak, 6. razred
OŠ bratov Polančičev Maribor

IDEJA

V glavi parkiraj vse dobre ideje,
da bo tvoj nasmeh na obrazu obširen in lep,
kot si ti.

Ne izbiraj,
ampak zapri oči, se obrni in videl boš,
kar izbral si.

Spoznal boš,
da v življenju ne boš vedno izbral ti.

Izberi svet, da spoznaval boš države okoli sveta,
pogum, da boš močan tudi v zelo težkih trenutkih,
pot do sreče, da boš vedno srečen in vesel.
Če izbral jih boš, zasvetil kot zvezdica na nebu boš.

Ko sama sem doma, najraje pečem, plešem, berem,
rada imam naravo, a vedno mislim z glavo,
rada se zabavam, a saj mislim z glavo in nikoli ne pozabim
na brezglavo pošast domačo nalogo.

Zato otroci, ne igrajte samo iger,
ampak se tudi učite,
da boste našli pot do znanja.

Anamarija Ribič, 6. razred
OŠ bratov Polančičev Maribor

SPREMEMBE

Naš svet res ni pravljichen,
s tem se gotovo strinjamo vsi;
mladi, stari, tudi vmesni,
vsem kdaj krivica se godi.

Vsi smo posebni in drugačni,
na svetu enakega nam ni,
a gotovo,
ideje dobivamo prav vsi.

Morda res niso vse perfektne,
ampak zakaj,
jih ne bi vseeno delili
in v zameno morda uspeh dobili?

Skupaj se moramo potruditi,
saj nam lahko uspe,
svet spremeniti,
z našimi idejami
ga izoblikovati,
da bomo vsi radi bivali.

Mojca Rob, 9. razred
OŠ Draga Kobala Maribor

SPREMENIMO SISTEM

Trenuten sistem utaplja se
v sebičnosti
in sporočilnih medijev.

Medčloveški odnosi postali so
neprenehni boj za preživetje.

Zakaj ne spremenimo tega skupaj?
Kaj v tem je tako slabega?
Odložimo orožje negative.
In v besedah Gandhi-ja ,
bodimo spremembe,
ki jih želimo videti v svetu.

Začnimo nenasilno revolucijo v družbi,
ki jo bo poganjala brezpogojna ljubezen.
Do vsega, kar je.

Doroteja Zupanič, 9. razred
OŠ Draga Kobala Maribor

ZDRAVA MOBILNOST

Po levi in desni,
počasi in hitro,
ljudje z avtomobili,
gor in dol po cesti drvimo.

A kaj, ko celi svet se okoli z avtomobili podi,
onesnažuje okolje,
da vse že smrdi.

Kaj pa roke in noge?
Kje skrivamo te naše darove?
Lahko sem in tja hodili bi,
da okolje nasrkalo ne bi.

Če že voziti z avtomobili se moramo,
pomislite na elektriko
ali pa z avtobusi se lahko peljemo.

Ampak pozabite vse to,
in uživajte zelo.
Priporočam vam,
čim bolj se prepustite naravi,
da boste fit in zdravi.

Sara Kolmanič in Neja Rečnik, 9. razred
OŠ Dušana Flisa Hoče

KO ROŽA ZACVETI

Ko roža zacveti, človek odpre njegove dlani in svet se sprijazni s tem, da roža diši.

Ko to rožo poduham, vidim veselje, smeh, užitek.

Slišim drobne ptičice peti in nihče noče nikomur ničesar vzeti.

Vem, da življenje je lepo, če človek potrudi se zelo.

Vidim valove, voham morsko sol.

Ladja mirno pluje.

Kot sonce, ko se še komaj dotika morske gladine, preden odide.

Kot oblak po dežju, ki še nežno lebdi na nebu.

Kot veter, ki piha in oplazi vsak predmet.

Kot moje bitje srca in moja sapa življenja.

Ladja se rahlo ziba.

A potem pride neurje in ladjo prevrača v vse smeri.

Kot je rekel Julij Cezar: Kocka je padla. In utonila je ladja.

Roža ne cveti več, ne diši.

Ptičice ne pojejo več.

Življenje je sivo in ladje ni več na obzorju.

A takrat zagledam majhno, vendar jasno luč.

Ta luč je vedno večja.

In na koncu je že tako velika, da se smeh spet prikrađe na moja usta.

Emma Oštir, 8. razred
OŠ Franca Rozmana-Staneta Maribor

SANJE O MODREM NEBU

Ravnokar hodim ob cesti, ko na tleh zagledam polžka lesti.
Mimo kolesar drvi in se do ušes smeji.

Ko bi le bilo tako...

Zdajle šla sem v trgovino, ko nekdo spet švigne mimo.
To so majhni drugošolci, ki imajo ščite na komolcih.
Po ulici z rolerji hitijo in se cilja veselijo.

Ko bi le bilo tako...

Žal ne živim v pravljici, a o tem razmišljam na gugalnici.
Malo je takih ljudi, ki v službo s kolesom hiti.
Namesto tega po cesti kolona avtomobilov drvi,
za njimi pa še kup tovornjakov smrdi.

Ko bi le bilo tako,
da bi namesto dima nad sabo gledali modro nebo.

Živa Petrič, 5. razred
OŠ Janka Padežnika Maribor

PARKIRAJ RAJE DOBRE IDEJE

Ko se zjutraj zbudim in uredim,
do avta pohitim.
Ko mama pohodi plin in GPS nastavi,
se zame čas ustavi.
Skozi avtomobilsko okno pogledam,
se zamislim kaj vidim, kaj gledam.
Vsi drvijo levo, desno in se držijo strašno resno.
Še v istem trenutku zaprem oči
in svet se mi naenkrat drugačen zazdi.
Medtem, ko vsi in vse okoli mene divje hiti,
jaz predstavljam si lepše stvari.
Šolo, v katero se vsem mudi,
saj ta šola ne povzroča skrbi in neprespanih noči.
Na cesti pot za kolesarje je
in avtomobili ne ogrožajo me.
Drug z drugim pogovarjamo se,
Facebook in Twitter pri miru pustimo,
saj raje v živo govorimo.
Ob poti rože cvetijo in drevesa brstijo,
ptički veselo pesem žvrgolijo.
Nič čudnega, saj ljudje tu ne smetijo,
zavestno odpadke ločujejo
in zato čisto naravo občudujejo.
... naenkrat avto ustavi se,
mama potarna, kako dolga pot bila je,
a zame še tako hitro minila je.
Vrnem se spet v realni svet.
Namesto vseh mojih prekrasnih idej,
na parkirišču parkiran je le avto, poglej!

Neja Tuš, 5. razred
OŠ Janka Padežnika Maribor

SPOŠTUJ DRUGAČNOST

Vsak piše svojo zgodbo,
in prav vsak mora pričakovati takšno sodbo.
Saj svet še zdaleč ni popoln,
vendar ni tako zelo boln.

Če bi ljudje se spoštovali,
bi drug drugega v zvezde kovali.
In mislim, da bi vsem bilo lepo,
ne glede na to, da bi se nekaterim to zdelo glupo.

Zato naredi nekaj zase,
in ne bodi zagledan tako sam vase.
Poglej okrog še druge ljudi,
boš videl kaj vse se po svetu godi.

Zato spoštuj drugačnost zdaj,
in ne bodi do drugačnih tak zmaj.
Pomisli, da smo vsi enaki,
in pripomogel boš, da bodo ukinjeni težaki.

Jerneja Štampfer, 9. razred
OŠ Kungota

MOJ SVET V PRIHODNOSTI

Rada živela bi v svetu,
kjer sosedi leteli bi v raketi,
z neba padali paketi,
jaz pa uživala bi na sončni Kreti.

Za Halloween čarovnice v prihodnosti na metlah letijo
in še najhitrejše prekosijo.
Ampak to niso navadne metle,
saj poganjajo jih sončne celice,
ki zbirajo žarke svetle.

Ljudje sploh ne bi več hodili,
zato strašno bi se zredili.
Na kavo bi šli s padalom,
na zabavo pa z majhnim letalom.

Delo na kmetiji opravljal bi stroj,
kmetu po čelu ne tekel več bi znoj ...
Mirno na kavču bi sedel
in prek računalnika krave štel.

Jaz pa letela bi po zraku,
v družbi teh čudovitih oblakov.
Poletela bi v službo,
kjer poiskala bi si družbo.

Ana Paulič,
OŠ Lovrenc na Pohorju

REŠITEV ZA KOZLIČKA

Dve vrsti ljudi sta na svetu,
a denar imajo samo eni na tem planetu,
pa še tisti izkoriščajo naravo,
ne da bi mislili s svojo glavo.

Marsikaj zato je krivo,
na primer fosilno gorivo,
morda tudi suhoparno in
napihnjeno čtivo,
ali pa šolsko brezvezno gradivo.

Zaradi potrošništva nas, ljudi,
vse v okolju gnilo smrdi.

Korupcija in pranje denarja
ne izboljšujeta današnjega stanja.

Kozliček je včasih pil čisto vodo,
a zdaj mu po njej je vedno slabo,
saj v vodi je polno smeti,
ki jih bogastvo nagravnjo nardi.

Nekateri pravijo, da je v šoli najboljša kemija,
a ravno zaradi nje nastala je industrija,
ki pobija te ljubke živalce,
tako da ostanejo prazne štalce.

Veliko se govori,
kaj v prihodnosti se lahko za to naredi.
Morda več javnih prevozov in koles
in pa počitek v senci dreves.

A jaz si želim vozil le na sonce,
ki jih prodajal bi lahko na vse konce.

Naj minister udari z roko po mizi,
naše življenje morda bo bolj izi.

Čas je, da združimo moči
in nevarnostim onesnaževanja pogledamo v oči,
tako kozliček bo srečen in štalca spet polna,
nobena živalca ne bo več bolna.

Gorazd Goričan,
OŠ Lovrenc na Pohorju

ŽIVEL BI ...

Živel bi v New Yorku,
z dobrim telefonom,
da bi tekal za pokemonom,
ki bi ga nekdo zamenjal s slonom.

Rabim dober telefon,
ki bi bil večji kot slon
in izgledal kot velik človeški klon.

Živel bi z letečimi avti,
ki bi bili boljši kot zmikavti,
tudi motorji bi leteli,
ljudje pa bi namesto na klopci,
na zračni rolki sedeli
in si rep pesmi peli.

Rad bi videl letečega slona,
ki bi bil večji od največjega balona.

Rad bi imel letečo hišo,
v katero noben razen mene ne bo prišo.

Vozili bi se tudi na oblakih,
kopali pa bi se v podvodnih slapih.

Moja hiša bi imela bazen
in še en velik gromozanski fen.

Gašper Filip Švikart,
OŠ Lovrenc na Pohorju

AVTO NA DOBRO VOLJO

Ljudje smo čudni,
kupujemo stvari,
četudi tja samo v tri dni.
Tud' ko ni dobro več za nas
in to ve že vsaka vas.
Avtomobili so brezvezni,
vsaj tisti na bencin,
če elektrika poganja vse,
naj potem še avte!
In zakaj ne astronavte?

Ne bi bilo izpuhov
in lačnih več trebuhov.
A namesto plinske invazije,
bi imeli prazne baterije.

Mogoče bomo pa leteli?
Vendar vprašanje, ali z avti ali z letali?

Danes so vsi ekološki poizkusi nekaj,
kar človek rad preizkusi.
So rinjenje z glavo skozi zid,
saj večina misli le na d'nar in svojo rit.
(XTRA STAVEK): A pravi avto bil bi ta,
ki dobra volja ga pelja!

Jaka Sgerm,
OŠ Lovrenc na Pohorju

ŠE BOLJŠA SO KOLESNA NA ČLOVEŠKI POGON

Nafta je slaba za okolje.
Prodajalci nafte prenehajte,
če hočete, da vam bo bolje,
se »zrajtajte« in ne zehajte.

Raje bi imeli molje,
kot vaše presneto olje,
ki uničuje okolje
in naše nemočne živali »kolje«.

Boljši so avtomobili na električni pogon,
še boljše pa so kolesa na človeški pogon,
zato raje vozite kolesa
in poskrbite za naša drevesa,
še bolj pa za naša telesa.

Pandam ne gre na slabše,
ustavimo globalno segrevanje
in rešimo polarne medvede,
naj se preneha avtomobilsko prepevanje
in prenehajte s to onesnaževalno bedo.

Kevin Švajger in Luka Švajger,
OŠ Lovrenc na Pohorju

DOMIŠLJJA

Domišljija je lepa,
a včasih tudi grda.
Vsaka je tvoja
in tudi samo moja.

Greš v deželo vil,
greš v deželo Nil.
Greš v deželo risank
ali v deželo pisank.

Domišljija ne pozna meja.
Pod posteljo je pošast,
na oknu je zmaj,
pa hitro zaspí nazaj.

Saj je bil samo zmaj Tolovaj,
ki poslal ga je Mai.
Ta pesem je domišljija,
ki je samo moja in ne tvoja.

Žiga Tolevski, 6. razred
OŠ Maksa Durjave Maribor

NAPITEK VESELJA

Prišel je dan,
temačen in zaspan.
Zunaj je mrak in nočni strah.

Kaj naj naredim?
Naj zaspim?
Ne, napitek veselja naredim!

Pogledam po sobi,
nikogar ni,
le radio tam v kotu gori.

Pogledam skozi okno
in takrat kot blisk me prešine,
hitro skočim v kuhinjo,
da me ne mine.

Vzamem v roke kozarec, maline,
dodam še banane in mandarine,
prilijem sok z veseljem.

Nato izpijem ga in glej!
Dan ni nikakor več zaspan,
temveč s sončnimi žarki obsijan

Lana Podpečan, 6. razred
OŠ Maksa Durjave Maribor

MAMA

Mama je ena sama.
Ko pogledam jo,
se tako nasmeji,
da kar poletim v nebo.

Vedno se z mano igra.
Žogo si podajava,
zgodbice prebirava
in od veselja skačeva.

Včasih se mama razjezi,
takrat dobim kazen,
da sem potem čisto blazen.

Nič televizije, nič interneta,
mama se mi zdi preveč napeta.

Na koncu pa spor vedno zgladiva
in se oba pomiriva.
Saj življenje je eno samo
in jaz imam samo eno mamo.

Blaž Kolarič, 6. razred
OŠ Maksa Durjave Maribor

BOLJŠA PRIHODNOST

Ko stopim v naše mesto,
zaželim si presto.
Saj v zraku plinov ni in
zato po kruhu diši.

Ljudje so se spametovali
in svoje avtomobile prodali.
Sedaj se vozijo s kolesi,
okolju prijaznimi čudesi.

Iz mesta izpušne pline smo
pregnali in v čistem okolju ostali.

Naša ideja je bila uspeh,
s tem smo spravili ljudi v
boljšo voljo in smeh.

ŽELIM SI, DA BI TUDI DRUGI
STOPALI PO TAKŠNIH POTEH.

Manja Marinič,
OŠ Martina Konšaka Maribor

NAŠ SVET

V našem mestu se zjutraj zaspano zbudi veliko ljudi.
Kava za zajtrk jih dokončno prebudi.
Vsak usede se v svoj avto in do svoje službe odhiti.
Opazujem jih skozi okno, razmišljam, kaj se jim po glavi podi.
Želim si, da ne bi bili tako strašni in važni,
ko se jim z avti – športnimi, modnimi v službo mudi.

Le kam drvi naš svet?
Z avti se vozimo – ozračje onesnažimo,
odpadke vržemo – naravo zavržemo,
tovarne delajo na bencin – ribe v morjih so hin,
s pesticidi rastlina bolje vzklije – a naša voda je zato polna kemije.
Naravi posekamo naravna čudesa – a ne vrnemo nobenega drevesa.

Zato raje hodimo peš, zrak ostal bo svež.
Odpadke ločujmo, naravo spoštujemo.
Obožujmo naš svet – ne pustimo ga umret.

Mojca Ravnik, 7. razred
OŠ Martina Konšaka Maribor

NAŠA ZEMLJA

Samo eno Zemljo imamo,
čuvajmo jo kakor svojo mamo.
Brez nje nam življenja ni,
umremo prav vsi.

Svet je vabljev in ranljiv,
zato bodi marljiv,
recikliraj, spoštuj naravo
in imel boš življenje pravo.

Nika Urleb,
OŠ Martina Konšaka Maribor

ZASVOJENA

Njene ocene v šoli so slabe,
vsem, tudi staršem znane.
Med poukom ni zbrana,
ne zanima je niti hrana.

Nič več se ne igrava,
raje v tablico strmi
in je nič ne briga,
kaj se okrog nje godi.

Vseeno ji je,
če je njena soba smetišče
in če z drugo prijateljico
grem na igrišče.

»Daj, z mano govori!«
Steciva proti gori, tja,
kjer je mlada zora,
da nama stvari ne uidejo izpod nadzora.

Pokazala rada bi ti še druge plati življenja,
da ne bo le o računalniških igrinah govorjenja.
Da bi se družila s pravimi znanci in
ne le preko interneta z neznanci!

Zdaj ve, da življenje je več kot le tablica,
da so stvari, ki vredne so več- kot npr. jaz,
njena najboljša prijateljica.

Belana Jezovšek, 6. razred
OŠ Rada Robiča Limbuš

EKO PESEM

Danes napočil je velik dan!

Čistilna akcija!

Ja,

dober plan!

Čistimo

čistimo, da dolg dan izkoristimo.

Sedaj pa srečni smo vsi,

saj naš kraj od čistoče blesti.

Pisani smetnjaki na ulicah ždijo
in pridno žvečijo današnje kosilo.

Žal pa vedno tako lepo ne gre,
saj ekolumpi povzročajo naravi gorje.

Sedaj pa pohitimo,
da ekolumpe ulovimo in jih o naravi podučimo.

Lana Boršič, 6. razred
OŠ Rada Robiča Limbuš

NARAVA

Ana Banana ločuje smeti,
sosedov Tine pa leži.

Ana reče: »Pomagaj mi!«
Tine pa še kar leži.

Tine končno dojame,
da od ležanja le glava boli.

Od zdaj takole je,
da tudi Tine naravi zvest je.
Omeji ležanje in TV
pa še kolesarit gre.
Pazi, da ne onesnažuje okolja,
to je zdaj njegova dobra volja.

Zato- poslušajte me.
»Naravo varujte za vse!«

Nika Vecl, 6. razred
OŠ Rada Robiča Limbuš

ZEMLJA – NAŠ PLANET

Reka je starodavne narave dar-
mrzla, žuboreča, čista.
Nam pa kot da teh lepot
nič ni mar.

V potočku je voda žuboreča,
na drevesu poje ptica žvrgoleča.
Smog pobil revi je mladiče,
sedaj mammo Zemljo na pomoč kliče.

Na mostovih avtov je brnenje,
v vodi in gozdu le listja je šumenje,
v vodo rinemo odpadke,
s tem morimo ribe, race in pegatke.

Ljudje smo morja, reke in gozdove popackali,
moč Zemlje smo zelo podcenjevali.
Zobe nam kaže naš edini planet,
ko orkani, poplave in potresi rušijo naš svet.

Ker na mladih svet stoji,
sedaj na vrsti za ustvariti boljši svet smo MI!

Alis Kamenšek, 6. razred
OŠ Rada Robiča Limbuš

MOJ DAN

Ko se zjutraj zbudim,
hitro v šolo pohitim.
V šoli sedimo
in se pridno učimo.
Ko zvonec konec pouka odzvoni,
cela šola zgrmi;
saj mi hitimo,
domov se nam mudi.

"Čas za večerjo!"
mama zakriči.
Na mizi pa zelenjava
tiho sedi.

Ura je 9,
čas za spanje.
Še zobe si umijem
in v odejo se zavijem.

Tinkara Šket, 7. razred
OŠ Prežihovega Voranca

IZLET

Jaka se zjutraj vstane
in si oči pomane.
Pogleda skozi okno
in zakliče:
"Jeej, sploh ni mokro!"
Tako se odpravi do Portoroža
in na poti sreča dva moža.
Vpraša ju: "Kako in kaj?"
Odgovorita mu: "Hvala fajn!"
Tako se z možema spoprijatelji
in skupaj z njima naprej v svet odhiti.

Gala Perhavec, 7. razred
OŠ Prežihovega Voranca

KAJ VIDIŠ

Čez goro pogledaš,
pogorje vidiš.
V reko pogledaš,
ribe vidiš.
Pogledaš v sonce,
oslepiš.
Ko gledaš v zrak,
prisoten prav nisi
in hitro postaneš iz junaka ... bedak.

PRIJATELJ

Prijatelj je tukaj,
prijatelj je tam,
prijatelj ob tebi bo celi dan.
Prijatelj nikoli te ne razjezi –
Rad te ima
takšnega kot si,
ker prijatelj si mu tudi ti.

Jaša Jurgec, 7. razred
OŠ Prežihovega Voranca